

и тѣхъ да не можеха да ядатъ както трѣбва. Жабитѣ и гущеритѣ не ги съблазняваха, а напротивъ, — страхувайки се да не се разболѣятъ отъ тази чужда за тѣхъ храна, — избѣгваха я. Едничкото, което що-годѣ ги утѣшаваше, то е че можеха да хвърчатъ.

Тѣ често отиваха въ Багдаты, кацваха по покривитѣ на къщитѣ и гледаха какво става въ града. Отначало, навсѣкждѣ забѣлѣзваха признаци отъ явно вълнение и скръбъ. Но къмъ четвъртия день, като стояха на покрива на двореца, изведнѣжъ тѣ видѣха долу, на главната улица, великолѣпно шествие. Громко тржбѣха тржби и биеха барабани. Единъ човѣкъ, съ пурпурна и обшита съ злато мантия, яздѣше богато накитенъ конь и блѣскава свита го окръжаваше. Почти половината отъ жителитѣ на Багдаты тичаха подиръ конника и викаха: „Да живѣе Мирза, багдатския владетелинъ!“

Щъркелитѣ се спогледаха.

— Догаждашъ ли се ти, везире, защо съмъ омагьосанъ? — рече Хасидъ. Този Мирза е синъ на моя смъртенъ врагъ, могщия магьосникъ Кошнуръ, който сега ми отмъщава. Но азъ още не съмъ изгубилъ надеждата. Нека отидемъ, върни ми приятелю въ бѣдата, при гроба на великия пророкъ: може би тамъ, прѣдъ светинята, ще изчезне злата орисия.

Тѣ хвъркнаха отъ покрива на двореца и полетѣха по посока къмъ Медина. Летенето имъ, обаче, не бѣ тъй легко, поради обстоятелството, че и двамата много малко бѣха упражнени въ него.

— Господарю, — рече слѣдъ два часа великиятъ везиръ — азъ капнахъ отъ умора и едва-едва сварвамъ да вървя слѣдъ ваше величество; вие благоволявате да летите много бързо за менъ. При това нощта вече настѣпва, та добръ бихме сторили, ако по-рано си потърсимъ мѣсто за спане.

Хасидъ отстъпи на молбата на своя слуга.

Тъкмо въ долината, надъ която тѣ прѣлитваха въ това врѣме, имъ се мърнаха прѣдъ очитѣ развалини, гдѣто изглеждаше, че биха могли да се подслонятъ. И нашитѣ щъркели се опжтиха за тамъ именно.

Развалинитѣ бѣха отъ единъ старъ запу-

стѣлъ замѣкъ. Хубавитѣ колони, които тукъ-тамъ се издигаха изъ срѣдата на развалинитѣ, и нѣколкото доста запазени стаи свидѣтельствуваха за нѣкогашния разкошъ на замѣка. Халифътъ и спътникътъ му походиха изъ стайтѣ и проходите и си търсѣха сухо мѣстенце. Изведнѣжъ щъркътъ Мансоръ се спрѣ.

— Господарю и повелителю, тихо прошепна той, — може би не подobaва на великъ везиръ, а още по-вече на единъ щъркъ, да се бои отъ призраци, но да си кажа правичката, менъ ме обхваща нѣщо страхъ. Ей сега току чухъ тѣдѣва, твърдѣ ясно и съвсѣмъ близко, отначало по-слаба, а сетнѣ по-силна въздишка.

Халифътъ се спрѣ и сжщо чу ясно тихъ плачъ, който бѣ, сѣкашъ, по-скоро човѣшки, отколкото на нѣкое животно. Той на часа поиска да види какво е това и отидѣ идатъ тия плачове. Ала великиятъ везиръ го хвана съ клюна си за крилото и го молѣше да не се излага на нова, неизвестна още опасностъ.

Всичко бѣ напразно. Халифътъ, въ чиито гръди не прѣставаше да тупти, даже и слѣдъ прѣобразяването, юначно сърце, се отскубна отъ Мансора, съ загуба на нѣколко пера, и слѣзе въ единъ мраченъ проходъ. Въ дълбочинитѣ на послѣдния, той скоро различи врата,

